

Een gedanste ode aan een Poolse klavecijnist – klinkt ontoegankelijk, maar Jan Martens maakt het meeslepend #tfboulevard

17 augustus 2021 / Door Marijn Lems / 3 minuten leestijd /
ACTUEEL, DANS, DONATIE GEVRAAGD, Featured,
PODIUMKUNST

Vind alles

Ik heb een mijn leven al veel genre *mash-ups* gezien. Maar ik denk dat een gedanste documentaire over een muzikant voor mij een primeur was. De focus van choreograaf Jan Martens in zijn nieuwe danssolo *Elisabeth Gets Her Way* is de beroemde klaveciniëse Elisabeth Chojnacka. De Poolse vertrok op 23-jarige leeftijd naar Parijs. Daar stelde ze zich tot doel om een groot publiek met de klavecimbel kennis te laten maken. Haar werk getuigt van een grote experimenteerdrift; meer dan tachtig componisten droegen werk aan haar op. Als Chojnacka speelt, zo memoreert een van de stemmen die in de voorstelling aan het woord komen, voel je de emotie door het spel heen.

Beste lezer:	Donaties zijn welkom!
	Je kunt dit verhaal gratis lezen. Dat kan dankzij donaties van lezers. Jij mag dus ook helemaal zelf bepalen wat dit verhaal je waard is. + Ondersteun deze auteur!

Het is geen wonder dat Martens zich door haar liet inspireren. Ook het werk van de Belgische

Account

[Login](#)

Je bent niet ingelogd

Best gelezen

NTF Pro: professional s zoeken naar houvast op Nederlands Theaterfestival.

Nerdpodcast s2a3: Guy Weizman praat met Wijbrand Schaap en Marijn Lemsna over De Staat van het Theater.

Peter Pannekoek nieuw bloed! – Try-out Oudejaarsconference

choreograaf heeft een meeslepende stijl, die gevoel op de voorgrond plaatst. Martens kwam het werk van Chojnacka tegen toen hij werkte aan een andere voorstelling. Hij gebruikte de *lockdown* om research te doen voor een solo die een ode aan de klaveciniëste moest worden. Daarvoor dook hij in de Franse media-archieven in Parijs en interviewde hij enkele componisten die met Chojnacka werkten.

Dans ten dienste van de muziek

Martens verwerkte het materiaal in een voorstelling die afwisselt tussen documentaire beelden en dans. Aan het begin van iedere scène horen we collega's van Chojnacka over haar spreken, of zien we interviews met haar. In een sleutelscène omschrijft Chojnacka haar samenwerking met choreografe Lucinda Childs. De klaveciniëste was bang dat haar muziek volledig ondergeschikt zou worden gemaakt aan de dans, 'omdat het visuele toch de aandacht trekt'. Ze was echter blij verrast dat Childs erin slaagde om met haar choreografieën de muziek juist tot op de voorgrond te plaatsen.

Precies dat lijkt ook Martens' uitgangspunt te zijn geweest. De korte danssolo's die hij aan ieder documentairedeel verbindt gaan een symbiotische relatie aan met de stukken van

Elena Ferrante geeft Belle van Zuylenlezing op het ILFU – Italiaanse bestsellerauteur ontvangt Belle van Zuylenring van de gemeente Utrecht

Winnie Sorgdrager leidt commissie grensoverschrijdend gedrag cultuursector

Nieuwsbrieffabonnementen

Chojnacka. Door zijn bewegingen ontrafelt hij de complexiteit van de muziek en zorgt hij ervoor dat je aandachtig blijft luisteren. Het levert een overweldigende kennismaking met een briljante muzikant op. De gevarieerdheid van Chojnacka's repertoire gaat hand in hand met haar adembenemende virtuositeit.

Voor je verder leest...

Steeds meer mensen en instellingen zijn lid. Omdat ze onafhankelijke cultuurjournalistiek belangrijk vinden.

➕ **Word ook lid, kijk hier:**

Samensmelting van hedendaags en klassiek

In zijn dans legt Martens echter ook steeds subtiel de nadruk op verschillende aspecten van Chonajcka's kunstenaarschap. De samensmelting van klassieke en hedendaagse invloeden staat daarin regelmatig centraal. In het selecteren van klassiek repertoire ging Chojnacka altijd op zoek naar 'de kiemen van de moderniteit'. Dat wordt onderstreept in een uitvoering van het zestiende-eeuwse stuk *Upon La Mi Re*, waarop Martens een onnadrukkelijke hiphopdans uitvoert. En de videogame-achtige tonen van *Phrygian Tucket* van Stephen Montague

Do
ner
en
klik
hier

ontlokken aan Martens een ware *tour de force*. In snelle, korte bewegingen volgt hij de muziek exact, en de robotische bewegingstaal die dat oplevert past uitstekend bij de associatie met digitale omgevingen.

Het ingenieuze kostuumontwerp van Cédric Charlier voegt daar nog een laag aan toe. Ook hij zoekt de balans tussen eeuwenoud en modern. Een middeleeuwse blouse met een panterlegging eronder, een rode uitgaansoutfit die ook iets van de Renaissance wegheeft. Zo spelen alle elementen in *Elisabeth gets her way* op elkaar in om een zo rijk mogelijk beeld van een unieke kunstenaar te bieden.

Ook Het Lezen Waard: